

ΕΝΤΙΘ ΝΕΣΜΠΙΤ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΟΥ
ΕΒΛΕΠΑΝ ΤΑ
ΤΡΕΝΑ ΝΑ ΠΕΡΝΟΥΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ε. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΝΗΚΕΙ ΣΤ_

ΑΓΚΥΡΑ

Τα παιδιά που έβλεπαν
τα τρένα να περνούν

Εικονογράφηση εξωφύλλου: *Θανάσης Τσίτσικας*
Εσωτερική εικονογράφηση: *Κ.Ε. Μπρουκ*
Επιμέλεια-Διόρθωση: *Νέστορας Χούνος*
Σελιδοποίηση: *Κωνσταντίνα Ελαιοτριβάρι*

© 2010 ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΑΓΚΥΡΑ» Δ.Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Α.Β.Ε.Ε.

για την παρούσα νέα έκδοση

Λ. Κατσώνη 271 και Γ. Παπανδρέου, Άγιοι Ανάργυροι, Τ.Κ. 135 62

Τηλ.: 210 2693800-4, Fax: 210 2693806-7

Κεντρικό κατάστημα: ΑΓΚΥΡΑ-ΠΟΛΥΧΩΡΟΣ, Σόλωνος 124 – Αθήνα, Τ.Κ. 10681

Τηλ.: 210 3837667, 210 3837540, Fax: 210 3837066

e-mail agyra@agyra.gr • www.agyra.gr

ISBN: 978-960-422-850-8

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή μέρους ή όλης της έκδοσης, η μεταφορά σε οποιοδήποτε ηλεκτρονικό αποθηκευτικό σύστημα ή αναμετάδοση με οιασδήποτε μορφής ηλεκτρονικά, μηχανικά, φωτοτυπικά ή άλλα μέσα, χωρίς την προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη, Ν. 2121/1993, καθώς και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα.

ΤΑ ΚΛΑΣΙΚΑ ΤΗΣ ΑΓΚΥΡΑΣ

ΕΝΤΙΘ ΝΕΣΜΠΙΤ

Τα παιδιά που έβλεπαν
τα τρένα να περνούν

Μετάφραση

Γ. ΤΣΟΥΚΑΛΑΣ

αγκυρα

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Πώς άρχισε η ιστορία

Δεν φαντάζομαι πως είχαν ποτέ σκεφτεί τον σιδηρόδρομο, παρά μόνο σαν ένα μέσον για να πηγαίνουν στο Σάσκλιν και στου Κουκ, στην Παντομίμα, στον Ζωολογικό Κήπο και στις κυρίας Τισό. Ήταν απλά, συνηθισμένα παιδιά των προαστίων και ζούσαν με τον πατέρα και τη μητέρα τους σε μια συνηθισμένη βίλα με πρόσοψη από κόκκινα τούβλα, με χρωματιστά τζάμια στην εξώπορτα, έναν πλακόστρωτο διάδρομο που τον έλεγαν χολ, ένα μπάνιο με ζεστό και κρύο νερό, ηλεκτρικά κουδούνια, γαλλικά παράθυρα με άφθονη άσπρη μπογιά και «κάθε σύγχρονη άνεση», όπως λένε οι κτηματομεσίτες.

Ήταν τρία παιδιά. Η Ρομπέρτα ήταν η μεγαλύτερη. Φυσικά, οι μητέρες ποτέ δεν ξεχωρίζουν τα παιδιά τους, αλλά αν η μητέρα τους σκεφτόταν ποτέ να ξεχωρίσει κάποιον, αυτό έπρεπε να είναι η Ρομπέρτα. Έπειτα ερχόταν ο Πίτερ, που ήθελε να γίνει μηχανικός, όταν θα μεγάλωνε. Το μικρότερο, τέλος, ήταν η Φίλις.

Η μητέρα δεν ξόδευε τον καιρό της κάνοντας ανόητα τηλεφωνήματα σε ανόητες κυρίες και περιμένοντας στο σπίτι με σταυρωμένα χέρια να της τηλεφωνήσουν ανόητες κυρίες. Ήταν σχεδόν πάντα εκεί, έτοιμη να παίξει με τα παιδιά και να τους διαβάσει, ή να τα βοηθήσει στα μαθήματά τους. Κι ακόμη, συνήθιζε να γράφει ιστορίες γι' αυτά, την ώρα που έλειπαν στο σχολείο, και να τις διαβάζει μεγαλοφώνως μετά το τσάι, και πάντα έφτιαχνε αστεία ποιηματάκια για τα γενέθλιά τους και γι' άλλες σπουδαίες περιπτώσεις, όπως όταν βάφτιζαν τα καινούρια γατάκια ή έφτιαχναν καινούρια επίπλωση στο σπίτι της κούκλας, ή ακόμη όταν ήταν άρρωστα με μαγουλάδες.

Αυτά τα τρία τυχερά παιδιά είχαν πάντα όλα όσα χρειάζονταν: όμορφα ρούχα, ζεστό τζάκι, ένα όμορφο δωμάτιο για να παίζουν, με σωρούς από παιχνίδια και ταпетσαρισμένο με χαρτί όλο μεγάλες χήνες. Είχαν μια καλή κι εύθυμη γκουβερνάντα κι έναν σκύλο, τον Τζέιμς, που ήταν ολότελα δικός τους. Είχαν επίσης έναν τέλειο πατέρα: ποτέ θυμωμένος, ποτέ άδικος και πάντα έτοιμος για ένα παιχνίδι. Κι αν κάποτε δεν ήταν εύκαιρος, είχε πάντα έναν εξαιρετικό λόγο γι' αυτό και τον εξηγούσε στα παιδιά τόσο ευχάριστα και αστεία, που ένιωθαν σίγουρα πως δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς.

Θα νομίζετε πως έπρεπε να είναι πολύ ευτυχισμένα. Κι έτσι ήταν, αλλά δεν ήξεραν πόσο ευτυχισμένα ήταν, μέχρι που η όμορφη ζωή στη βίλα του Έτζκομπ τελείωσε και βρέθηκαν αναγκασμένα να ζήσουν μια πραγματικά πολύ διαφορετική ζωή.

Η φοβερή αλλαγή ήρθε εντελώς ξαφνικά.

Ο Πίτερ είχε τα γενέθλιά του – έκλεινε τα δέκα. Ανάμεσα στ' άλλα του δώρα ήταν κι ένα μοντέλο ατμομηχανής, πιο τέλειο απ' ό,τι μπορούσε ποτέ να ονειρευτεί κανείς. Και τα άλλα δώρα ήταν πολύ όμορφα, αλλά η ατμομηχανή ήταν πιο όμορφη απ' όλα.

Η γοητεία της κράτησε ακριβώς τρεις μέρες. Έπειτα, από την απειρία του Πίτερ ή από τις καλές διαθέσεις της Φίλις, ή από κάποια άλλη αιτία, η ατμομηχανή έσκασε με μεγάλο κρότο. Ο Τζέιμς τρόμαξε τόσο, που έτρεξε έξω και δεν ξαναγύρισε όλη μέρα. Όλα τα ψεύτικα ανθρωπάκια που ήταν στο βαγόνι με το κάρβουνο έγιναν κομματάκια, αλλά κανείς άλλος δεν πληγώθηκε εκτός από τη δύστυχη μικρή μηχανή και τα αισθήματα του Πίτερ. Οι άλλοι είπαν πως έκλαψε γι' αυτό, αλλά φυσικά τα δεκάχρονα αγόρια δεν κλαίνε, όσο τρομερή κι αν είναι η τραγωδία που θα τα βρει. Είπε πως τα μάτια του ήταν κόκκινα, γιατί είχε κρυολογήσει. Κι αυτό βγήκε αληθινό, παρόλο που ο Πίτερ δεν ήξερε πως ήταν, όταν το είπε. Την άλλη μέρα χρειάστηκε να πέσει στο κρεβάτι και να μείνει εκεί. Η μητέρα άρχισε να φοβάται πως μπορεί να 'χε κολλήσει ιλαρά, όταν ξαφνικά αυτός ανακάθισε στο κρεβάτι και είπε:

– Σιχαίνομαι τον χυλό, σιχαίνομαι το κριθαρόνερο, σιχαίνομαι το ψωμί και το γάλα. Θέλω να σηκωθώ και να μου φτιάξεις κάτι πραγματικό να φάω.

– Τι θα σου άρεσε; ρώτησε η μητέρα.

– Μια περιστερόπιτα, είπε ο Πίτερ με λαχτάρα. Μια μεγάλη περιστερόπιτα. Μια πολύ μεγάλη.

Έτσι, η μητέρα ζήτησε από τη μαγείρισσα να φτιάξει μια μεγάλη περιστερόπιτα. Η πίτα φτιάχτηκε. Κι όταν η πίτα φτιάχτηκε, ψήθηκε στον φούρνο. Κι όταν ψήθηκε, ο Πίτερ έφαγε κάμποση από αυτή. Έπειτα απ' αυτό, το κρυολόγημά του πήγαινε καλύτερα. Η μητέρα σκάρωσε κι ένα ποιηματάκι, για να τον διασκεδάσει, όση ώρα φτιαχνόταν η πίτα. Άρχιζε λέγοντας τι άτυχο αλλ' άξιο παιδί ήταν ο Πίτερ και συνέχιζε έτσι:

*Είχε μια μηχανή που αγαπούσε
με όλη την καρδιά και την ψυχή του,
κι αν είχε μια επιθυμία στη γη,
αυτή ήταν να την κρατήσει γερή.
Μια μέρα – φίλοι μου, προετοιμαστείτε,
φτάνω στο χειρότερο–
εντελώς ξαφνικά μια βίδα τρελάθηκε,
και τότε το καζάνι έσκασε!
Με βαριά καρδιά τη μάζεψε
και την έφερε στη μητέρα του,
παρόλο που δεν μπορούσε να φανταστεί
πως εκείνη μπορούσε να φτιάξει μια άλλη.
Για κείνους που χάθηκαν πάνω στις ράγες
δεν φαινόταν να νοιάζεται,
γιατί η μηχανή του ήταν γι' αυτόν σπουδαιότερη
απ' όλους τους ανθρώπους εκεί.
Και τώρα βλέπετε για ποιο λόγο
ο Πίτερ μας αρρώστησε!
Μαλακώνει την ψυχή του με περιστερόπιτα,
τη λύπη που τον κατατρώει να σκοτώσει.
Διπλώνεται σε ζεστές κουβέρτες
και κοιμάται μέχρι αργά,
αποφασισμένος έτσι να ξεπεράσει
την άθλια μοίρα του.
Κι αν τα μάτια του είναι μάλλον κόκκινα,
το κρύωμά του είναι η μόνη εξήγηση.
Δώστε του πίτα. Μπορείτε να είστε σίγουροι
πως δεν θα την αρνηθεί ποτέ!*

Ο πατέρας είχε λείψει τρεις-τέσσερις μέρες στην εξοχή αλλά τώρα είχε γυρίσει στο σπίτι. Όλες οι ελπίδες του Πίτερ για το διόρθωμα της χαλασμένης ατμομηχανής του είχαν τώρα στηριχτεί στον πατέρα του, γιατί ο πατέρας ήταν πολύ επιδέξιος σε κάτι τέτοια. Μπορούσε να διορθώσει τα πάντα. Πολλές φορές είχε κάνει τον χειρουργό-κτηνίατρο στο ξύλινο κουνιστό αλογάκι. Κάποτε του είχε σώσει τη ζωή, όταν κάθε ανθρώπινη βοήθεια φαινόταν μάταιη, και θεωρούσαν το δύστυχο πλάσμα χαμένο. Ακόμη και ο ξυλουργός έλεγε πως δεν έβλεπε τρόπο να κάνει κάτι. Κι ο πατέρας πάλι διόρθωσε την κούνια της κούκλας, όταν κανείς άλλος δεν τα κατάφερνε. Με λίγη ψαρόκολλα, μερικά κομματάκια ξύλο κι έναν σουγιά έκανε όλα τα ψεύτικα ζωάκια τόσο στέρεα, όσο δεν ήταν ποτέ τους.

Ο Πίτερ κρατήθηκε ηρωικά και δεν είπε τίποτα για την ατμομηχανή του μέχρι να τελειώσει ο πατέρας το βραδινό φαγητό του και το πούρο που κάπνιζε πάντα μετά το φαγητό. Η ιδέα ήταν της μητέρας, αλλά ο Πίτερ ήταν αυτός που καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα – γιατί χρειάστηκε μεγάλη υπομονή, στ' αλήθεια.

Τέλος, η μητέρα είπε στον πατέρα:

– Τώρα, καλέ μου, αν ξεκουράστηκες και νιώθεις άνετα, θέλουμε να σου μιλήσουμε για το μεγάλο δυστύχημα του τρένου και να ζητήσουμε τη συμβουλή σου.

– Εντάξει, είπε ο πατέρας, πείτε το!

Τότε, λοιπόν, ο Πίτερ είπε τη λυπητερή ιστορία και πήγε να φέρει ό,τι είχε απομείνει από την ατμομηχανή.

– Χμ! είπε ο πατέρας, αφού περιεργάστηκε πολύ προσεκτικά την ατμομηχανή.

Τα παιδιά κρατούσαν την ανάσα τους.

- Δεν υπάρχει ελπίδα; ρώτησε ο Πίτερ με σιγανή φωνή.

- Ελπίδα; Μάλλον! Τόνοι ολόκληροι από ελπίδα, είτε εύθυμα ο πατέρας. Αλλά θα χρειαστεί και κάτι άλλο εκτός από ελπίδα: λίγο κόλλημα, ας πούμε, ή λίγο καλάι και μια καινούρια βαλβίδα. Νομίζω πως είναι προτιμότερο να το αφήσουμε για μια βροχερή μέρα. Με άλλα λόγια, θ' αφιερώσω το απόγευμα του Σαββάτου σ' αυτό κι εσείς όλοι θα με βοηθήσετε.

- Μπορούν τα κορίτσια να βοηθήσουν στην επιδιόρθωση της μηχανής; ρώτησε ο Πίτερ με δυσπιστία.

- Φυσικά μπορούν. Τα κορίτσια είναι έξυπνα όσο και τ' αγόρια, και να μην το ξεχνάτε αυτό! Θα σου άρεσε να γίνεις κάποτε οδηγός ατμομηχανής, Φιλ;

- Το πρόσωπό μου θα ήταν συνέχεια βρόμικο, απάντησε η Φίλις, και φοβάμαι πως όλο και θα έσπαγα κάτι.

- Εμένα θα μου άρεσε πολύ, είπε η Ρομπέρτα. Νομίζεις πως θα μπορούσα να γίνω όταν μεγαλώσω, μπαμπά; Ή θα ήταν καλύτερα να γίνω θερμαστής;

- Πολύ καλά, είπε ο μπαμπάς. Αν εξακολουθείς να το θέλεις, όταν μεγαλώσεις θα κοιτάξουμε να σε κάνουμε θερμαστήνα. Θυμάμαι όταν ήμουν παιδί...

Ακριβώς τότε, ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα.

- Ποιος στο καλό είναι; αναρωτήθηκε ο πατέρας. Το σπίτι ενός Άγγλου είναι το κάστρο του, φυσικά, αλλά πραγματικά θα ήθελα να έχτιζαν βίλες με τάφρους και κινητές γέφυρες.

Η Ρουθ, η κοκκινομάλλα υπηρέτρια, μπήκε στο δωμάτιο και είπε πως δυο κύριοι ήθελαν να δουν τον πατέρα.

- Τους πέρασα στο γραφείο, κύριε, είπε.

- Πιστεύω πως θα είναι για τη συνδρομή στον έρανο του εφημέριου ή για την εισφορά για τις διακοπές των ψαλών.

Φρόντισε να γλιτώσεις γρήγορα απ' αυτούς, καλέ μου, γιατί είναι σχεδόν η ώρα να πάνε τα παιδιά στο κρεβάτι, παρατήρησε η μητέρα.

Αλλά ο πατέρας δεν φαινόταν να μπορεί ν' απαλλαγεί από τους κυρίους και τόσο γρήγορα.

– Θα ήθελα να είχαμε μια τάφρο και μια κινητή γέφυρα, είπε η Ρομπέρτα. Έτσι, όταν δεν θέλαμε κάποιον, θα μπορούσαμε να τραβάμε πάνω την κινητή γέφυρα και να μην μπαίνει κανένας. Φοβάμαι πως αν αυτοί μείνουν λίγο περισσότερο, ο πατέρας θα έχει ξεχάσει την ιστορία για τα παιδικά του χρόνια.

Η μητέρα προσπάθησε να κάνει την ώρα να περάσει λέγοντάς τους ένα παραμύθι για μια πριγκίπισσα με πράσινα μάτια, αλλ' αυτό ήταν κάπως δύσκολο, γιατί κάθε τόσο άκουγαν τις φωνές του πατέρα και των κυρίων από το γραφείο, και η φωνή του πατέρα ήταν δυνατώτερη και αλλιώτικη από τη φωνή που χρησιμοποιούσε συνήθως με ανθρώπους που έρχονταν για εράνους.

Ξαφνικά, το κουδούνι του γραφείου χτύπησε και όλοι άφησαν έναν στεναγμό ανακούφισης.

– Φεύγουν, είπε η Φίλις. Θα χτύπησε για να πάει η Ρουθ να τους οδηγήσει έξω.

Αλλ' αντί να οδηγήσει τους ξένους έξω, η Ρουθ μπήκε στο δωμάτιο με μια παράξενη έκφραση στο πρόσωπό της.

– Κυρία, είπε, ο κύριος θέλει να πάτε στο γραφείο. Είναι πολύ στενοχωρημένος. Νομίζω πως πήρε άσχημα νέα. Καλύτερα να προετοιμαστείτε για κάτι δυσάρεστο, κυρία. Ίσως πέθανε κάποιος στην οικογένεια, ή χρεοκόπησε η Τράπεζα, ή...

– Εντάξει, Ρουθ, είπε η μητέρα ευγενικά. Μπορείς να πηγαίνεις.

Και η μητέρα πήγε στο γραφείο. Ακούστηκαν μερικές συζητήσεις ακόμη κι έπειτα το κουδούνι χτύπησε ξανά και η Ρουθ πήγε να φέρει ένα ταξί. Τα παιδιά άκουσαν βήματα να κατεβαίνουν τα σκαλοπάτια, και μετά το ταξί έφυγε, κι η εξώπορτα έκλεισε. Τότε μπήκε στο δωμάτιο η μητέρα. Το αγαπημένο της πρόσωπο ήταν άσπρο σαν τον δαντελένιο γιακά της, και τα μάτια της φαίνονταν πολύ μεγάλα και γυαλιστερά. Το στόμα της έμοιαζε με μια γραμμή από ανοιχτό κόκκινο, τα χείλη της ήταν σφιγμένα και είχαν χάσει το κανονικό τους σχήμα.

– Είναι ώρα για ύπνο, είπε. Η Ρουθ θα σας βάλει στο κρεβάτι.

– Μα υποσχεθήκατε πως θα μέναμε αργά απόψε, γιατί ήρθε στο σπίτι ο πατέρας, είπε η Φίλις.

– Τον πατέρα τον φώναξαν κι έφυγε για δουλειά, είπε η μητέρα. Ελάτε, παιδιά μου, πηγαίνετε!

Την φίλησαν κι έφυγαν. Όμως, η Ρομπέρτα χασομέρησε για ν' αγκαλιάσει άλλη μια φορά τη μαμά και να ψιθυρίσει:

– Δεν ήταν άσχημα νέα, μαμά, ε; Πέθανε κανείς ή...

– Κανείς δεν πέθανε, όχι, είπε η μητέρα, και σχεδόν φάνηκε να σπρώχνει τη Ρομπέρτα να φύγει. Δεν μπορώ να σου πω τίποτα απόψε, χρυσό μου. Πήγαινε, παιδί μου, πήγαινε τώρα.

Κι η Ρομπέρτα έφυγε.

Η Ρουθ βούρτσισε τα μαλλιά των κοριτσιών και τα βοήθησε να ξεντυθούν. (Η μητέρα σχεδόν πάντα το έκανε αυτό μόνη της). Όταν έσβησε το φως και τα άφησε, βρήκε τον Πίτερ, ντυμένο ακόμα, να περιμένει στις σκάλες.

– Λοιπόν, Ρουθ, τι συμβαίνει; ρώτησε.

– Μη με ρωτάς γιατί δεν θέλω να σου πω ψέματα, απάντησε η κοκκινομάλλα Ρουθ. Θα μάθεις αρκετά σύντομα.

Αργά εκείνη τη νύχτα, η μητέρα ανέβηκε και φίλησε και τα τρία παιδιά καθώς κοιμόντουσαν. Η Ρομπέρτα ήταν η μόνη που ξύπνησε με το φιλί, αλλά έμεινε ξαπλωμένη και δεν είπε τίποτα.

«Αν η μητέρα δεν θέλει να μάθουμε πως έκλαιγε», είπε μέσα της καθώς άκουσε μέσα στο σκοτάδι τη μητέρα της να κοιτανασαίνει, «δεν θα το μάθουμε. Αυτό είναι όλο».

Όταν κατέβηκαν για πρωινό το άλλο πρωί, η μητέρα είχε κιόλας βγει έξω.

– Πάει στο Λονδίνο, είπε η Ρουθ και τους άφησε να φάνε το πρωινό τους.

– Πρόκειται για κάτι φοβερό, παρατήρησε ο Πίτερ σπάζοντας το αυγό του. Η Ρουθ μου είπε χτες βράδυ πως θα μάθουμε αρκετά σύντομα.

– Την ρώτησες; έκανε η Ρομπέρτα ειρωνικά.

– Ναι! είπε ο Πίτερ θυμωμένα. Αν εσύ μπορούσες να πας για ύπνο, χωρίς να σε νοιάζει αν η μαμά ήταν στενοχωρημένη ή όχι, εγώ δεν μπορούσα. Φτάνει, λοιπόν.

– Δεν νομίζω πως είναι σωστό να ρωτάμε τους υπηρέτες για πράγματα που δεν μας λέει η μαμά, είπε η Ρομπέρτα.

– Αυτό είναι σωστό, δεσποινίς Αγαθούλα, απάντησε ο Πίτερ. Άφησε το κήρυγμα.

– Δεν είμαι αγαθή, είπε η Φίλις, αλλά νομίζω πως αυτή τη φορά η Μπόμπι έχει δίκιο.

– Φυσικά! Πάντα έχει! Κατά τη γνώμη της, μουρμούρισε ο Πίτερ.

– Ω! Πάψτε! φώναξε η Ρομπέρτα, αφήνοντας το κουταλάκι του αυγού της. Ας μη μαλώνουμε μεταξύ μας. Είμαι σίγουρη πως κάποια τρομερή συμφορά συμβαίνει. Ας μην την κάνουμε χειρότερη!